

Man siger, at der jo forlanges 13 Rd. pr. Stykke for de første 1,200, og det er fuldkomment rigtigt, men dette er ikke nogen rigtig saar Maalestok, thi i Betalingen for disse første 1,200 Geværer er tillige indbefattet Anstæffelsen af de forandrede Redskaber og Erstatning for de mangfoldige Udgifter, som i Løbet af $\frac{1}{2}$ Aar ere paasørte Fabrikken ved Gaandstykkevaabenkommissionens Forandringer. Man kunde ligesaagodt sige, at der forlanges 30 Rd. pr. Stykke for de første 100 Geværer; thi det vilde ogsaa være rigtigt, men det er, som sagt, ikke nogen god og sand Maalestok; man maa holde sig til, hvad der forlanges i Gjennemsnit. Nu siger man vel, at Hellebæk Geværfabrik ikke vilde have været istand til at levere disse Geværer særdegs før i 1869. Jeg veed dog ikke, om den høitærede Krigsminister ikke skulde have taget feil i dette Tal, og om det ikke skulde hedde 1868. Det er blevet mig sagt, at Hellebæk Geværfabrik skal have Lovet i dens nuværende Stikfæls at levere 5000 Geværer om Aaret, og der er lovet langt flere under Forudsætning af, at Staten vilde sætte Fabrikken istand til noget at udvide sin Drift. Skulde altsaa Staten anvende Penge for hurtigere at udføre dette Foretagende, vilde det dog have været fornødigere at anvende en lille Sum paa Udvidelsen af den allerede bestaaende Fabrik end at skabe et helt nyt Statsinstitut, hvoraf der vil opstaa meget store Følger for Fremtiden. Den høitærede Krigsminister er imidlertid sangvinisk; han troer, at man vil være istand til nu at foretage Forandringer af de gamle Vaaben til nye for en Priis af 5 Rd. pr. Stykke. Herved maa jeg tillade mig at erindre den høitærede Krigsminister om en Uttring, som han selv brugte forleden Dag, og som findes optagen i Tidenden Sp. 235. Han sagde nemlig: „De ærede Medlemmer, som have praktisk Erfaring, ville vistnok vide, at de Overslag, der gjøres, saalænge Arbeidet ikke virkelig foreligger og saalænge man ikke nøie kan karakterisere det, ikke have nogen Betydning,“ og jeg er bange for, at dette vil finde ikke mindre Anvendelse paa hans 5 Rd., end det har fundet paa de $6\frac{1}{2}$ Rd., hvorfra hans Forgænger i Ministeriet er gaaet ud, thi hvad vil en Priis af 5 Rd. sige? Er det alene

Materialet og Arbejdslønnen til de Folk, der foretage Forandringen, som anslaaes til denne Sum, saa er det vel rimeligt nok, at den kan slaae til; men dersom der tillige er beregnet Kul til Dampmaskinen og dennes Pasning, Skid paa den, Mesterløn og tillige en Post, som sandelig vil komme til at spille en Rolle, nemlig Overcontrollen, saa slaae de 5 Rd. ganske vist ikke til. Det vil vise sig, at det vil blive betydeligt Mere, og selv om Arbejdet udføres hurtigt, vil Besøffningen ganske vist gaae ud over det, man kunde have haft det for, naar Arbejdet var overladt til den eengang bestaaende Fabrik, fra hvilken Staten forresten skal see saa snart som muligt at frigjøre sig. Har det nu desuden saa stor Hast med denne Omdannelse af de gamle Vaaben? Det erkjendes, at man derved kun kan faae en Reserve, men det, hvorpaa det i det Hele kommer an, er hurtigt og kraftigt at arbejde paa Indførelsen af nye Vaaben af let Kaliber, staaende paa Hviden af Nutidens Opfindelse og i saa stort et Antal, at hele Armeen dermed kan bevæbnes. De 10,000 Taprifler forandres blot, fordi det vilde være uoeconomisk og uforstandigt at bortkaste den Værdi, som stikker i dem, men de skulle ikke være Hovedbestanddelen, de skulle kun danne Reserven. Den høitærede Krigsminister kan mindst af Alle mene Andet; thi han har gjort opmærksom paa, at der blandt de store Fordele, det nye Vaaben vilde medføre, tillige var den lette Kaliber. Denne medfører sine Fordele i Vaabenets Vægt, men tillige — og det er maastee det Væsentlige — i Patronernes Vægt. En Soldat kan bære 100 Patroner til det nye Vaaben, medens han med den samme Byrde kun kan bære 60 til den forandrede Tapriffel. Det er altsaa indlysende, at Hovedsagen er Bevillingen af Penge til de nye Geværer, hvorimod det er noget Underordnet at faae de gamle forandrede, og naar dette ikke stod klart for den forrige Krigsminister, var det maastee, fordi han ikke havde Mod til at begjære den Sum, der her er forlangt, maastee ogsaa fordi han ikke havde gjort de Erfaringer, som det er faldet i den nuværende Krigsministers Lod at gjøre, og endelig fordi Krigen dengang ikke var ført mellem Preussen og Østerrig. Dette